

LBRIS

We know
books

CHICO XAVIER

**SLAVĂ LUI IISUS,
FIUL LUI DUMNEZEU!**

**FRAGMENTE DIN ISTORIA CREȘTINISMULUI
SECOLULUI AL III-LEA**

**Un roman dictat de
Spiritul Emanuel**

EDITURA
soma

București 2023

Traducător: Lăcrămioara Andrei
Design copertă: Ana Maria Băluță
Redactare text: Mirabela Lazăr
Tehnoredactare: Ana Maria Băluță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

XAVIER, CHICO

Slavă lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu*! : fragmente din istoria creștinismului secolului al III-lea : un roman dictat de spiritul Emanuel / Chico Xavier. - București : Soma Nova, 2023

ISBN 978-606-95712-1-7

159.9

Chico Xavier

AVE CRISTO

Copyright 1953

by FEDERACAO ESPIRITA BRASILEIRA

Copyright © 2023 Soma Nova

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este permisă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Soma Nova

Notă cititorului*

Dragi cititori,

Pentru a veni în întâmpinarea celor care aspiră să înțeleagă așa cum se cuvine și să aprofundeze aspectele importante ce sunt prezentate în această carte, a fost conceput un Glosar ce conține explicațiile extinse suplimentare ale unor termeni.

Astfel, dacă veți întâlni în textul acestei cărți anumiți termeni marcați prin adăugarea în partea din dreapta-sus a acestora a unei steluțe (de exemplu, karma*), aceasta înseamnă că puteți găsi și consulta o necesară explicație în extenso a respectivilor termeni în Glosarul care se găsește în finalul cărții.

Tiparul executat la S.C. GANESHA PUBLISHING HOUSE LTD S.R.L. București
tel 021 423 20 58,

e-mail: contact@ganesa.ro,

web:ganesa.ro • 2023

CUPRINS

PRIMA PARTE

I - Pregătind calea	9
II - Inimi în luptă	25
III - Promisiunea inimii	46
IV - Aventura unei femei	75
V - Regăsirea	93
VI - Pe calea mântuirii	118
VII - Martiriu și iubire	144

PARTEA A DOUA

I - Încercări și lupte	170
II - Visuri și suferințe	187
III - Sufletele în întuneric	202
IV - Sacrificiul	222
V - Ispășirea	281
VI - Singurătate și readaptare	306
VII - Sfârșitul luptei	328
Glosar de Termeni	353

SLAVĂ LUI CHRISTOS!

Astăzi, ca și în trecut, într-o orânduire socială ce se află într-o continuă decădere, Iisus merge prin lume, pentru a readuce speranța și fraternitatea, pentru ca altarul iubirii să fie reconstruit pe adevăratele sale temelii.

Oricât de puternică ar fi furtuna, Christos o liniștește cu pacea profundă și copleșitoare a lui Dumnezeu.

Oricât de negru ar fi întunericul, Christos îl luminează cu lumina lui Dumnezeu.

Oricât de dezlănțuite ar fi forțele, Christos le stăpânește cu puterea nesfârșită a lui Dumnezeu.

Lucrarea Domnului, totuși, are nevoie de instrumentele necesare pentru realizarea păcii. Ea solicită chemarea plină de ardoare a luminii și imploră pentru obținerea bunăvoinței ce este orientată către înfăptuirea binelui dumnezeiesc.

Intenția dumnezeiască cere prezența forțelor umane care îi sunt necesare pentru a se împlini, tot așa cum și binecuvântările cerului necesită vase alese, oameni de o rară puritate și credință în Dumnezeu, prin care să se poată manifesta.

În zilele noastre, spiritualitatea reînvie apostolatul eliberator al Evangheliei în misiunea sa de reconstruire și de funcționare a umanității pe baza legilor dumnezeiești imuabile și cere sufletelor elevate sacrificiul de sine, pentru a renaște victorioasă.

De pretutindeni, se aud chemările Domnului.

Pe măsură ce tulburarea oamenilor se extinde tot mai mult, producând vrăjmășie între ei, și în timp ce dușmănia și egoismul conspiră și îi trimit în abisurile ignoranței din ce în ce mai mulți dintre ei, granițele lumii de dincolo se năruie și vocile sublime, mângâietoare, dar puternice, ale ființelor nepieritoare ce există acolo, încep să se facă auzite. Ele oferă consolare și ghidare, propovăduind suverana nemurire a sufletului și necesitatea trezirii față de chemarea plină de iubire nesfârșită a Creatorului Suprem, Dumnezeu ce prinde viață

în inimile noastre, pentru ca astfel să ajungem la comuniunea plină de lumină și sfințenie cu El. We know

Expunând în această carte unele amintiri, obiectivul nostru nu este acela de a romanța, de a face literatură de ficțiune, ci de a arăta fraților noștri de pe calea spirituală a creștinismului renăscut câteva pagini din istoria sublimă a celor care au deschis drumul credinței noastre.

Fie ca exemplul copiilor Evangheliei din vremurile postapostolice să ne inspire și astăzi prin simplitatea și prin munca asiduă, prin credința lor de nezdruccinat, prin sacrificiul și iubirea ardentă și pură cu care au știut să renunțe la ei înșiși în slujba Presfântului Învățător, Iisus Christos! Fie ca să știm și noi, la fel ca și ei, să transformăm spini în flori și pietrele în pâine, în îndeplinirea cu succes a îndatoririlor pe care Domnul Dumnezeu le-a pus în mâinile noastre!

Astăzi, la fel ca și ieri, Iisus trece peste toate neînțelegerile noastre, peste curentele noastre de opinie diferite și contradictorii, peste fanatismul nostru sectar și peste exhibiționismul nostru, care sunt afișate într-o multitudine de false opere poleite pe afară și ademenitoare, însă al căror sens esențial este grav deviat.

Cel Neasemuit și mereu Binefăcător, mai presus de toate, așteaptă de la noi și de la viața noastră să ne înălțăm sufletul către El, să avem caracterul, conduita, atitudinea pline de abnegație și dăruire plină de fervoare neîncetată, să devenim un exemplu plin de umilință și de putere dumnezeiască ce pot asigura eficiența participării noastre alături de Dumnezeu la înălțarea Împărăției Sale pe pământ.

Asumându-ni-l în felul acesta, idealul transformator ne impulsionează și ne susține pe căile ascensiunii dificile pe care este necesar să le parcurgem; și acum, să repetăm, împreună cu preamăriții noștri apostoli care au transmis Vestea cea Bună în primele secole:

- Slăvit să fii Tu, Iisuse Christoase, Fiul lui Dumnezeu! Cei care aspiră la gloria de a sluji în numele Tău te slăvesc și se închină Ție!

EMMANUEL

Pedro Leopoldo, 18 aprilie 1953

PRIMA PARTE

I

PREGĂTIND CALEA

După aproape două sute de ani de creștinism, peisajul lumii începea să se reconfigeze.

Dar, de la Nero până la Antonini, persecutarea creștinilor s-a înrăutățit. Construită în mod triumfător pe cele șapte coline, Roma dicta încă destinul popoarelor prin forța armelor, alimentând războiul împotriva principiilor Nazarineanului, însă Evanghelia înainta fără încetare, parcurgând întregul Imperiu și clădind din aproape în aproape în aproape spiritul Noii Ere.

În timp ce în sfera pământescă omenirea își intensifica eforturile în munca de transformare ideologică a conștiințelor oamenilor, acțiunile de ajutorare spirituală ce se desfășurau în planurile superioare în această direcție atingeau cotele cele mai înalte.

Prezidate de apostolii lui Iisus, Sfântul Învățător, care se aflau cu toții în lumea spirituală, lucrările pentru elevarea ființei umane se înmulțeau în nenumărate domenii.

Iisus, fiind înălțat de Dumnezeu pe tronul cel strălucitor al înțelepciunii și al iubirii dumnezeiești, ghidează în permanență plin de compasiune toate creaturile pământesti, în timp ce continuatorii întrupați ai misiunii Sale, care sunt ca un adevărat stup de albine ce se află în continuă expansiune și efervescență și care aduc mereu un suflu nou, au rămas activi, pregătind inimile oamenilor pentru Împărăția lui Dumnezeu. În ciuda faptului că grupuri întregi de creștini dispăreau, fiind arși pe rug, crucificați în chinuri îngrozitoare sau devorați de fiarele sălbatice, templele speranței se înălțau pe aripile fericirii, dincolo de frontierele întunericului. Datorită lor, grupări uriașe de spirite convertite la credința în binele dumnezeiesc se aruncau în lupta împotriva răului satanic, prin sudoarea și sângele sacrificiului lor plin de eroism, folosindu-se de veșmintele pământesti ale trupurilor lor. Astfel, acești eroi spirituali depuneau

mărturia credinței și bunăvoinței lor, conlucrând cu toții pentru a răspândi Vestea cea Bună de răscumpărare a pământului.

Așa se face că, într-un minunat tărâm spiritual ce se afla în dimensiunea subtilă din apropierea scoarței terestre, o mare adunare de suflete atrase de misiunea sfântă și nobilă de ajutorare a ființelor umane s-au întrunit pentru a asculta îndemnul unui învățător spiritual plin de înțelepciune, care le vorbea din inimă:

- Dragii mei frați – a spus el, fiind învăluit în delicate și mirifice raze de lumină - Evanghelia este codicele păcii și al fericirii dumnezeiești, pe care este necesar să îl respectăm și să îl aplicăm în viețile noastre!

Soarele, care revarsă plin de bunătate binecuvântările sale peste lume, hrănește natura, susținând-o și reînnoindu-i mereu creațiile. Frunza copacului, fructul hrănitor, cântecul păsării din cuib și bogăția stupului de albine sunt daruri ale astrului sublim, ce sunt materializate de Inteligența și Forța Creatoare a lui Dumnezeu.

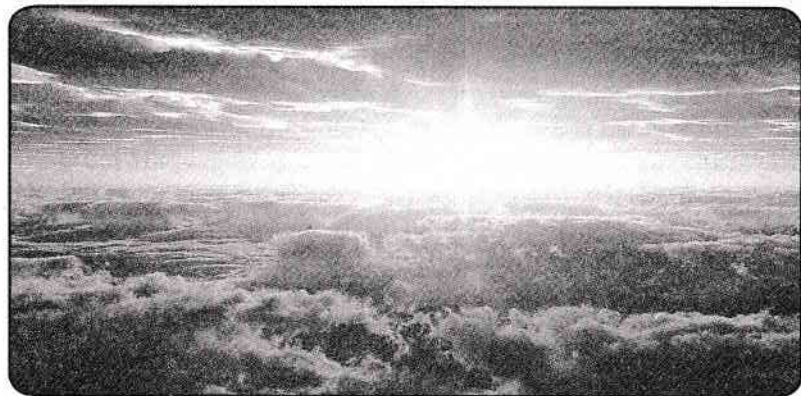
Christos este soarele spiritual al destinelor noastre și de aceea este urgent necesar să ne alăturăm de bunăvoie învățăturilor sale care se regăsesc în esența activităților noastre de zi cu zi.

Cu toate acestea, nu putem uita că spiritul omului zace pietrificat pe pământ, adormit de false concepții despre viața cerească.

Politica de dominație militară a sufocat vechile tradiții ale templelor antice. Cohortele romane au înăbușit vocile filozofiei grecești, la fel cum popoarele barbare au suprimat revelația egipteană.

Pâcla neputinței și a morții s-a adunat printre oameni.

Vulturii imperiali s-au bazat pe idolatria oarbă a lui Jupiter, pe religia mincinoasă a vanității și a puterii...

Și, în timp ce zeii împietriți se înfruptă cu lăcomie din norocul și favorurile bogăției opulente, mizeria și ignoranța poporului cresc, solicitând astfel judecata cerului.

Și totuși, cum s-ar putea manifesta intervenția dumnezeiască fără conlucrarea oamenilor?

Fără abnegația plină de eroism a celor care se dedică progresului și îndreptării sufletelor, educația nu ar fi, atunci, o literă moartă?

Cu atât mai mult, este esențial să știm să scriem, prin exemplul nostru personal, paginile însuflețitoare ale creștinismului salvator care aduce mântuirea sufletelor ardente și deschise către Dumnezeu.

Iisus Christos, Învățătorul Preaiubit care a fost răstignit, este o dumnezeiască provocare.

Până acum, cuceritorii lumii au reușit să înainteze, purtând purpura victoriei, ucigând sau distrugând, folosind legiuni de războinici și conducători plini de cruzime.

Dar Domnul nostru Iisus a triumfat prin sacrificiu.

Cezar, prizonier al vicilor și poftelor omenești, s-a bazat pe aspecte care vizează în principal experiența carnală în procesul evoluției și al transformării, în timp ce Christos domnește peste sufletul care nu moare niciodată, înălțându-l, puțin câte puțin, către gloria dumnezeiască nepieritoare...

Respectabilul tribun a luat o scurtă pauză, atunci când sunetul îndepărtat a numeroase lăute s-a făcut auzit în văzduh, ce dădea impresia unei chemări la o bătălie viitoare.

În incinta plină de o atmosferă încântătoare, a cărei boltă permitea să se întrezărească scânteierea pâlpâitoare a stelelor îndepărtate, se strânseseră sute de entități, care se priveau între ele suspinând...

Toate Spiritele adunate acolo păreau nerăbdătoare să slujească acestei cauze nobile.

Unele dintre ele aveau zugrăvite pe față expresiile nostalgiei și durerii, ca și cum ar fi fost legate prin răni adânci, prin sentimente pline de mâhnire, de încercările pe care le trăiseră pe pământ care nu puteau fi vindecate decât rememorând suferințele trecutului.

Dar așteptarea nu a durat mult timp.

Trecând dincolo de sunetul clarinetelor care răsuna în noapte, vocea predicatorului s-a auzit din nou:

- Sunt mulți dintre voi, iubiți frați, care ați lăsat în urmă vechi promisiuni de dragoste și doriți să vă întoarceți la calea aspră a întrupării, ca și cum ați vrea să înfrunțați flăcările unui incendiu și să

salvați iubirile sublime ce vă sunt de neuitat. Cu toate acestea, dedicați acum adevărului dumnezeiesc, ați învățat să puneți planurile Domnului mai presus de propriile voastre dorințe. Obosiți de iluzia înșelătoare, vă lăsați acum pătrunși de realitatea dumnezeiască, pe care urmăriți să o expandați, iar această realitate acceptă participarea voastră plină de abnegație și care este decisivă pentru a se putea impune lumii.

Nu uitați totuși, că nu puteți contribui la îndeplinirea lucrării lui Christos decât ajutând fără să cereți nimic în schimb și acționând fără să vă atașați în niciun fel de rezultatele care vor apare. La fel cum fitilul lumânării se supune și se consumă pe el însuși pentru a învinge întunericul, întocmai și voi veți fi supuși la suferință și umilință, pentru ca noi orizonturi să se deschidă înțelegerii oamenilor.

Mult timp de acum încolo, programul Creștinilor nu se va îndepărta de cuvintele apostolului Pavel:

„În toate pătîmind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți;

Prigoniți fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciti;

Purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.

Căci pururea noi cei vii suntem dați spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor.”¹⁾

Timp de mai multe minute, mentorul și-a continuat explicațiile despre îndatoririle care îi așteptau pe misionarii Evangheliei în fața dificultăților lumii, apoi a coborât, în cele din urmă, de la tribuna aurită, pentru un schimb de cuvinte frățești.

Mulți dintre ei i-au sărutat mâinile, discutând cu entuziasm despre sarcinile care îi așteptau.

Comentariile și rugăciunile de protecție au încetat atunci când predicatorul a fost abordat de cineva care se manifesta față de el cu o stare de prietenie apropiată.

- Varrus! - a exclamat el, îmbrățișându-l pe noul-venit, stăpânindu-și cu greu emoția.

Era vorba de un bătrân roman cu o privire pătrunzătoare și tristă, a cărui tunică foarte albă se estompa în veșmântul luminos al tovarășului său, așa precum o fâșie de ceață se destramă întâlnind strălucirea bruscă a zorilor.

1) Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel capitolul 4, versetele 8-11

Privind expresia de afecțiune reciprocă de pe fețele lor era evident că îi lega o prietenie adâncă ce, pentru o clipă, a lăsat la o parte autoritatea și suferința pe care le purtau în sufletele lor, pentru a se îmbrățișa ca după o lungă despărțire.

Odată ce primele impresii au fost schimbate, în timpul cărora au fost rememorate evenimente din trecut, Varrus Quintus, ce avea o fizionomie romană cu un aspect plăcut, dar în același timp plin de mâhnire, a explicat prietenului său, care era mai înțelept, că intenționează să se întoarcă în planul fizic foarte curând.

Reprezentantul Sferei Superioare l-a ascultat cu atenție și i-a spus cu prudență, având un evident un aer surprins:

- Dar de ce? Cunosc bogăția serviciilor tale dedicate nu numai cauzei ordinii, ci și cauzei iubirii. În lumea patriciană, ultimele tale experiențe au fost cele ale unui om respectabil, care a mers până la sacrificiul suprem, iar primele tale experiențe în edificarea creștinismului au fost dintre cele mai laudabile. Nu ai vrea mai bine să-ți continui demersul fiind deasupra aspectelor neliniștitoare ale trupului?

Interlocutorul său a schițat un gest calm de rugămintă și a argumentat:

- Claudius, prietenul meu binecuvântat! Îți cer asta!... Știu că tu ai puterea să autorizezi întoarcerea mea. Da, fără nicio îndoială, apelurile din lumea de dincolo îmi mișcă sufletul!... Aspir cu ardoare să mă unesc definitiv cu cei din avangarda noastră... Cu toate acestea - și vocea aproape i s-a stins de emoție - printre cei care au rămas în urmă, am un fiu drag inimii mele, pierdut în întuneric, și pe care aș vrea să-l ajut...

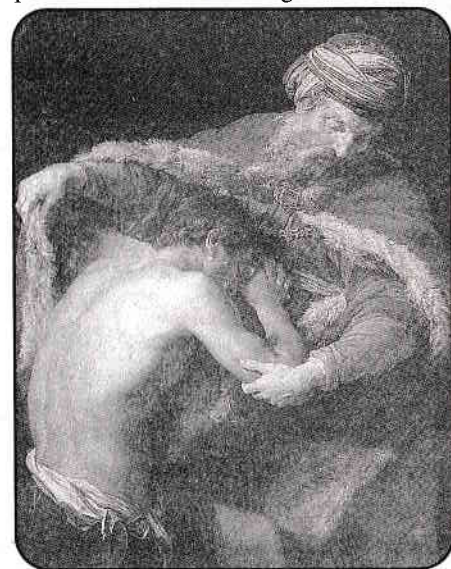
- Tatianus? - a întrebat mentorul, alarmat.

- Chiar el...

Și Varrus a continuat cu o umilință fascinantă:

- Visez să îl conduc pe fiul meu la Christos cu propriile mele brațe. L-am implorat pe Dumnezeu să îmi acorde o astfel de grație cu toată fervoarea iubirii mele de tată. Tatianus este pentru mine la fel cum este trandafirul pentru arbustul spinos în care s-a născut. În sărăcia mea, el este comoara mea, iar în urătenia mea, el este frumusețea pe care aspir să o fac cunoscută lumii. Aș renunța la tot ce am realizat pentru a mă dedica lui, din nou... Să-l mângâi aproape de inima mea, pentru a-i ghida pașii către Iisus... Acesta este raiul pe care râvnesc să îl simt în inima mea...

Și, vrând parcă să sondeze impresia pe care o provocase asupra prietenului său, a adăugat:

- Oare mă înșel în aspirațiile mele?

Bătrânul învățător l-a mângâiat cu o evidentă expresie de pioșenie, și-a trecut mâna dreaptă peste fruntea scaldată în lumină, și i-a spus:

- Nu contest sentimentele tale, pe care este necesar să le respect, dar... chiar este necesară o asemenea renunțare?

Ordonându-și parcă propriile gânduri și amintiri a făcut o lungă pauză înainte de a spune cu convingere:

- Nu cred că Tatianus este pregătit. L-am văzut acum câteva zile la templul zeiței Vesta în timp ce conducea o importantă legiune de dușmani ai luminii. Nu mi s-a părut înclinat către realizarea unui serviciu care să fie închinat în favoarea Evangheliei. Rătăcește prin sanctuarele zeităților olimpiene, instigând la tulburări împotriva creștinismului și complăcându-se încă în desfrâul petrecerilor din circuri unde se bucură de vărsările de sânge ale semenilor săi.

- L-am urmărit pe fiul meu în starea jalnică în care se află acum - a clătinat din cap Varrus Quintus, melancolic - totuși, zilele astea îl simt amărât și necăjit. Cine știe dacă Tatianus nu este la răscrucea unei mari transformări launtrice? Știu că a fost foarte înverșunat împotriva binelui, dedându-se fără încetare plăcerilor gregare care-l împiedicau să întrezărească orizonturile mult mai elevate ale vieții spirituale. Însă până la urmă ajung să-mi spun că suntem liberi să alegem să acționăm în acord cu Voia lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui să îi ajutăm pe cei pe care îi iubim, atunci când simțim trezindu-se în sufletul lor o nevoie profundă de transformare...

Și, poate pentru că Claudiu era tăcut și gânditor, Spiritul cel plin de o afecțiune dumnezeiască a vorbit din nou:

- Prietenul meu devotat, permite-mi să revin... Cred că ești, totuși, conștient de pericolele acestui demers? Nimeni nu poate salva un naufragiat fără să se expună loviturilor valurilor. Pentru a-l ajuta pe Tatianus, te vei scufunda în aceleași primejdii în care se află el.

- Știu asta - l-a întrerupt hotărât Varrus, continuându-și rugămintea; în numele prieteniei noastre, tu mă vei ajuta în intențiile mele bune. Voi căuta să servesc Evanghelia din toate puterile mele, voi accepta toate sacrificiile, voi mânca pâinea urii înmuiată în sudoare și lacrimi; și mai presus de toate, implor permisiunea de a-l provoca pe fiul meu de a se afilia la lucrarea lui Christos prin toate mijloacele care îmi vor fi la îndemână... Știu că drumul va fi plin de obstacole, dar, cu ajutorul Domnului și cu sprijinul prietenilor mei, cred că voi ieși victorios.

Distinsul mentor, compătimitindu-l cu sinceritate pe Varrus și nedorind să mai întârzie asupra deciziei care se cerea a fi luată, a întrebat:

- De cât timp crezi că ai nevoie pentru îndeplinirea acestei sarcini?

- Îndrăznesc să supun răspunsul meu înțelepciunii tale.

- De acord - a conchis generosul interlocutor - susțin cu încredere decizia ta. Îți acord o sută de ani ca să îndeplinești această misiune.

Cred că un secol va fi de-ajuns. Vom decide măsurile care sunt necesare pentru a fi susținut în misiunea ta, în noul tău veșmânt trupească. Serviciile tale în slujba Evangheliei vor fi creditate de la nivelul Sferei Superioare. În ceea ce privește meritul sau nemeritul lui Tati-anus față de renunțarea ta, consider ca acesta să rămână un aspect privat care ține de asumarea propriei tale responsabilități.

Solicitat de prieteni să rezolve și alte probleme, Claudius i-a aruncat lui Varrus o privire înțelegătoare și a concluzionat:

- Nu uita că vom fi uniți prin rugăciune. Chiar și sub vălul greu al uitării din lupta crâncenă pe care o vei duce în încarnarea trupearcă, vom auzi chemările tale și te vom sprijini cu tot ajutorul nostru. Mergi în pace oricând dorești și Iisus să te binecuvânteze!

Varrus i-a adresat apoi cuvinte emoționante de recunoștință și l-a încredințat de promisiunile făcute, apoi s-a retras, gânditor, fără să își poată stăpâni emoțiile complexe ce îi invadau sufletul, fiind inundat de valuri de bucurie², dar resimțind în același timp și gimpele amărăciunii.

În splendoarea amurgului, în timp ce soarele strălucea ca o adevărată vălvătaie apunea dinspre Ostia, Spiritul lui Varrus Quintus, singuratic și gânditor, a ajuns la podul Cestio, după ce a zăbovit în contemplarea apelor Tibrului, reținut parcă de amintiri care îi năpădeau sufletul.

Sufla o briză plăcută ca un murmur ce adia ușor sub cerul senin, ca un ecou îndepărtat al unor melodii tainice, cu înțelesuri profunde și pline de mister.

Roma era împodobită pentru a sărbători victoriile lui Septimius Severus asupra teribililor săi rivali. După o triplă înfrângere, Pescennius Nigerus a fost învins și decapitat pe malul Eufratului de către forțele imperiale, în timp ce Albinus, un favorit al legiunilor bretone², a fost înfrânt în Galia și s-a sinucis de disperare.

Mai multe zile de sărbătoare au comemorat gloria strălucitoare a împăratului african, la cererea auguștilor, finalul solemnităților a fost planificat în marele amfiteatru pentru noaptea următoare, ce urma să fie organizat cu tot fastul convenit acestui triumf răsunător.

Cu o expresie de așteptare și tristețe², Varrus a traversat micul teritoriu al Insulei Tibrului și a ajuns la Templul Fortunei, privind mulțimea de grupuri împraștiate care se aduna în piață în direcția magnificului edificiu.

Lecticiile înalților demnitari de la curte, înconjurate de sclavi, împraștiau micile cete de cântăreți și dansatori. Care somptuoase și trăsuri bogat împodobite plimbau mulțimea, purtând tinerii tribuni și doamnele patriciene din familiile tradiționale ale nobilimii acelor vremi. Marinari și soldați se certau cu vânzătorii de băuturi și de fructe, pe măsură ce valul popular lua amploare.

Gladiatori cu trupuri uriașe soseau zâmbitori, curțați de jucătorii arenei.

Și, în timp ce sunetul lăutelor și al trompetelor se amesteca cu răcnetul îndepărtat al fiarelor din cușcă, rezervate magnificului spectacol ce urma să se desfășoare, gloria lui Severus și supliciul creștinilor erau subiectele preferate în toate conversațiile.

Spiritul privea în plimbarea sa nu doar mulțimea însetată de plăceri deșănțate, dar și hoardele zgomotoase de entități demonice, schimonosite în fel și chip, care bântuiau sinistrelle comemorări.

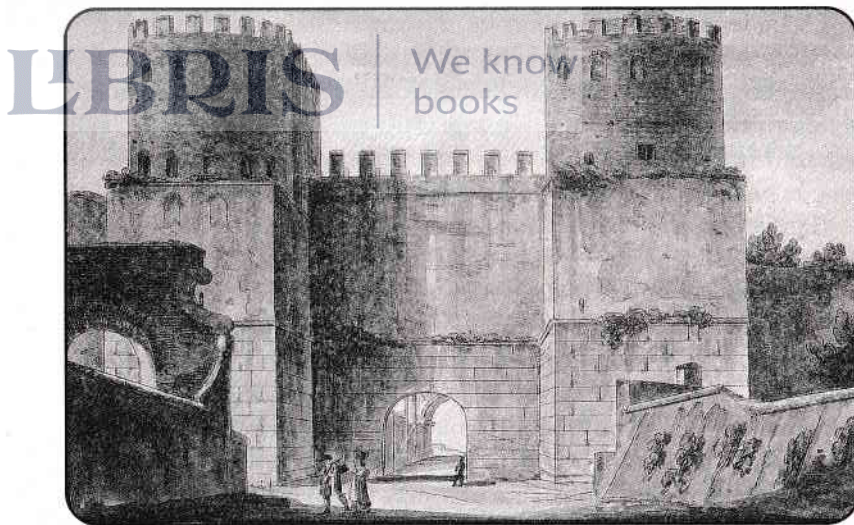
Varrus dorea să înainteze, căutând parcă pe cineva, dar atmosfera grea care domnea acolo l-a obligat să bată în retragere. A ocolit atunci celebrul amfiteatru, străbătând străduțele înguste dintre Celio și Palatin, a traversat Poarta Capena și a ajuns în câmp, îndreptându-se spre mormintele de pe Calea Appia.

Noaptea senină se așternuse peste casele romane.

În tărâmul subtil, mii de voci intonau imnuri de bucurie în lumina argintie a Lunii. Creștinii care muriseră sacrificați se pregăteau

2) Bretania sau actuala Anglie.

să-și primească tovarășii de jertfă. Martirii așa-zis morți veneau pentru a-i saluta pe martirii care, în acea noapte, urmau să moară.

Varrus Quintus s-a alăturat unui grup mare și s-a rugat cu fervoare, cerând Domnului forțele necesare pentru dificila misiune căreia intenționa să i se dedice.

Au fost rostite cu multă fervoare rugăciuni și sfinte invocații.

Câteva ore mai târziu, uriașa adunare spirituală s-a îndreptat spre amfiteatru.

Imnuri de slavă s-au ridicat spre înalțimi.

Nu numai mesagerii de pe Calea Appia au ajuns la amfiteatru, rostind rugăciuni pline de credință și aspirație dumnezeiască, dar și trimiși de la Muntele Vatican, precum și lucrători spirituali din grupurile de rugăciune evanghelică din Esquilinus, din Calea Nomentana și din Calea Salaria, incluzând, de asemenea, reprezentanți din alte regiuni romane, pătrundeau acum, ca niște armate ale luminii, în incinta în care domnea o mare agitație.

Introduși în arenă pentru ultimele sacrificii din acea zi, adepții lui Iisus cântau și ei.

Ici-colo, măruntaiele fiarelor moarte se amestecau cu trupurile oribil mutilate ale gladiatorilor, iar animalele înfrânte erau îndepărtate rapid de gardienii de serviciu.

Unii dintre discipolii Evangheliei, mai ales cei mai în vârstă, legați de stâlpii martiriului, erau străpunși cu săgeți otrăvite, iar trupurile le erau apoi incendiate, servind drept torțe cu prilejul acestor ma-

nifestări festive pline de cruzime, în timp ce alții, cu mâinile legate, erau oferți, fără apărare, asaltului panterelor și leilor Numidiei.

Aproape toți cei torturați se desprindeau de trupul carnal într-un sublim extaz de credință, fiind primiți cu dragoste de către frații care îi așteptau în lumea de dincolo, intonând imnuri de victorie.

Varrus Quintus însă, dispunând atunci de o mare claritate spirituală, cu ajutorul căreia legiunile de entități înălțate în spirit au biruit întunericul, nu a fost interesat de exaltarea eroilor.

A scrutat din priviri tribunele pline, până când, în cele din urmă, a dat semne de angoasă evidentă, la vederea unui grup de spirite turbulente înflăcărate, care aveau o desfrânare nerușinată.

Îngrijorat, Varrus s-a apropiat de unul dintre tinerii care a izbucnit în hohote de râs obraznice și, deși tânărul nu îl putea vedea, l-a îmbrățișat cu o profundă bunătate, i-a șoptit din tărâmul subtil:

- Tatianus! Fiule! Fiule!...

Tânărul, care era scufundat într-un iureș foarte adânc de stări vulgare, josnice, nu putea să îl vadă pe binefăcătorul care îl îmbrățișa la piept, dar, cuprins de o neliniște bruscă, a tăcut imediat și a părăsit incinta, fiind stăpânit de o anxietate de neînving.

Nu recunoștea prezența prietenului virtuos de lângă el, dar, îmbrățișat de acesta, a simțit o imensă aversiune față de manifestările anturajului său care acum i se păreau odioase.

Ținându-se deoparte de tovarășii săi, având nevoie de singurătate, s-a îndepărtat repede, străbătând cu repeziciune străzile și pietele.

Dorea să se gândească și să reconsidere singur calea pe care o parcursese până atunci.

După un drum lung, a ajuns la Poarta Pinciana, în căutarea unui moment de solitudine. În grădinile în care era venerată memoria lui Esculapus, se afla o minunată statuie a lui Apollo lângă care îi plăcea uneori să mediteze.

Trupul din marmură al divinității olimpice se înălța magnific, etalând într-o mână o urnă perfectă, cu marginile răstrânte către pământ, ca și când ar fi căutat să fertilizeze pământul-mamă.

Într-un vas, la picioarele idolului, ardea tămâie, pusă acolo amintindu-și de experiențele dureroase pe care le-a trăit de-a lungul timpului.

Era conștient că se află în afara trupului său, dar, departe de a regăsi peisajele din narațiunile lui Virgiliu, a căror lectură îi atrăsese atenția, s-a trezit atras în mod neînțeles și irezistibil de orgiile societății decadente, fiind surprins el însuși de pofta sa de senza-